

3. Minister Administracji Publicznej w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Drobnej Wytworczości może ustalić w drodze zarządzenia kategorie rzemieślników, którym będzie przysługiwało prawo nabycia mienia na warunkach ulgowych.“

2) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Osoby, które przed dniem 9 maja 1947 r. pełniły służbę publiczną lub były zatrudnione na podstawie umowy o pracę na obszarze Ziemi Odzyskanych lub b. Wolnego Miasta Gdańska, w przypadku kupna domu jedno- lub dwurodzinnego albo części budynku zawierającej jedno lub dwa mieszkania — mają ponadto prawo do ulgi w postaci odliczenia 1% ceny nabycia za każdy miesiąc nieprzerwanej pracy lub służby przed tym terminem, nie więcej jednak niż 15%.“

3) W § 4 ust. 2 dodaje się na końcu zdanie: „Opuszczenie miejsca pracy na skutek przeniesienia służbowego lub z powodu stwierdzonego przez właściwy urząd zatrudnienia braku pracy w zawodzie kupującego nie powoduje utraty uprawnień do zniżki“.

§ 2. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Administracji Publicznej w porozumieniu z Ministrem Finansów.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

Minister Administracji Publicznej: Wł. Wołski

Minister Finansów: K. Dąbrowski

145

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 10 marca 1950 r.

w sprawie przyznania XXIII Międzynarodowym Targom w Poznaniu ulg w zakresie ochrony wynalazków, wzorów i znaków towarowych.

Na podstawie art. 3 ust. 3, art. 90 ust. 3 i art. 182 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr 39, poz. 384, z 1933 r. Nr 10, poz. 63, z 1945 r. Nr 58, poz. 334 oraz z 1948 r. Nr 24, poz. 164 i Nr 44, poz. 315) oraz § 3 pkt 4 lit. c) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 1949 r. w sprawie zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 190) zarządza się, co następuje:

§ 1. Publikacja albo jawne stosowanie wynalazku lub wzoru, wystawionych na XXIII Międzynarodowych Targach w Poznaniu w czasie od dnia 29 kwietnia 1950 r. do dnia 14 maja 1950 r. włącznie, nie będzie przeszkodą do uzyskania patentu lub do zarejestrowania wzoru, jeżeli nastąpiły po wystawieniu, zgłoszenie zaś wynalazku lub wzoru w Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej nastąpiło przed upływem sześciu miesięcy od daty wystawienia. Pod tymiż warunkami samo wystawienie wynalazku lub wzoru na wymienionych targach, ani inne zgłoszenie, dokonane w Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej po

daty wystawienia, nie będzie przeszkodą do uzyskania patentu lub zarejestrowania wzoru.

§ 2. Zgłoszenie w Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej znaku towarowego, umieszczonego przedtem na towarze, wystawionym na wymienionych targach, będzie korzystało z prawa pierwszeństwa od daty wystawienia, jeżeli zgłoszenie to nastąpiło przed upływem sześciu miesięcy od tej daty.

§ 3. Do zgłoszenia wynalazku lub wzoru, wniesionego do Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej z powołaniem się na ulgi, określone w rozporządzeniu niniejszym, powinno być dołączone zaświadczenie zarządu Targów, wymieniające przedmiot i datę wystawienia, do zgłoszenia zaś znaku towarowego — zaświadczenie stwierdzające, że dany znak umieszczony był na towarze, wystawionym na tych Targach, tudzież wymieniające osobę wystawcy, przedsiębiorstwo, rodzaj towaru oraz datę wystawienia.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: w z. E. Szyr

146

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 17 marca 1950 r.

w sprawie zmiany przepisów prawa przemysłowego dotyczących egzaminu na czeladnika.

Na podstawie art. 157 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy rozporządzenia niniejszego dotyczą egzaminów na czeladnika, składanych przez termina-

torów lub pomocników, którzy ukończyli 21 lat - i nie mogą okazać świadectwa szkolnego z ukończenia publicznej średniej szkoły zawodowej (publicznej szkoły kształcącej zawodowej) z powodu braku takiej szkoły w miejscowości, w której terminator odbywał naukę rzemiosła, lub z powodu niemożliwości uczęszczania do takiej szkoły.

§ 2. Podanie o dopuszczenie do egzaminu, przewidziane w art. 155 ust. 1 prawa przemysłowego, wnosi terminator lub pomocnik do izby rzemieślniczej.

Do podania należy dołączyć świadectwo ukończenia nauki lub świadectwo stwierdzające przebyty czas nauki w rzemiośle oraz oświadczenie według wzoru, ustalonego przez Państwową Komisję Planowania Gospodarczego, stwierdzające, że w miejscowości, w której terminator odbywał naukę rzemiosła, nie było w okresie odbywania terminu publicznej średniej szkoły zawodowej (publicznej szkoły dokształcającej zawo-

dowej) lub, że terminator z innej uzasadnionej przyczyny nie mógł uczęszczać do takiej szkoły.

§ 3. W skład komisji egzaminacyjnej, oprócz osób, przewidzianych w art. 153 prawa przemysłowego, powołuje się ponadto osobę wskazaną przez Dyрекcję Okręgową Szkolenia Zawodowego.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1950 r. i traci moc obowiązującą z dniem 31 grudnia 1951 r.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: w z. E. Szyr

147

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 31 marca 1950 r.

w sprawie terminów składania egzaminów przez absolwentów wydziałów lekarskich Akademii Medycznych.

Na podstawie art. 16 i 75 dekretu z dnia 28 października 1947 r. o organizacji nauki i szkolnictwa wyższego (Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 415) zarządza się w porozumieniu z Ministrem Oświaty, co następuje:

§ 1. Studenci wydziałów lekarskich Akademii Medycznych obowiązani są złożyć wszystkie egzaminy, przewidziane dla otrzymania dyplomu lekarskiego, w następujących terminach:

- 1) do dnia 31 grudnia 1950 r. — jeżeli prawo do absolutorium uzyskali przed dniem 1 stycznia 1949 r.,
- 2) do dnia 30 czerwca 1951 r. — jeżeli prawo do absolutorium uzyskali w ciągu 1949 r.,
- 3) do dnia 31 grudnia 1951 r. — jeżeli prawo do absolutorium uzyskają w ciągu 1950 r.,
- 4) do dnia 30 czerwca 1952 r. — jeżeli prawo do absolutorium uzyskają w ciągu 1951 r.,

5) do dnia 31 grudnia 1952 r. — jeżeli prawo do absolutorium uzyskają w ciągu 1952 r.

§ 2. Student, który nie złożył w terminie wszystkich egzaminów, traci prawo ich składania.

§ 3. W indywidualnych uzasadnionych przypadkach Minister Zdrowia może ustalić termin złożenia wszystkich egzaminów późniejszy niż określony w § 1. W tych przypadkach Minister Zdrowia może zobowiązać studenta do powtórnego złożenia niektórych egzaminów dotychczas przez niego złożonych.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia: T. Michejda

Minister Oświaty: St. Skrzyszewski

148

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 3 kwietnia 1950 r.

w sprawie uznania uprawnień, nabytych w zagranicznych instytucjach ubezpieczenia społecznego.

Na podstawie art. 5 i 6 dekretu z dnia 28 października 1947 r. o zmianie i uzupełnieniu ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym i rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 413) zarządza się, co następuje:

§ 1. Osobom, zamieszkałym w Polsce i posiadającym obywatelstwo polskie, które nabyły uprawnienia w zagranicznych instytucjach ubezpieczenia społecznego, przysługują świadczenia z polskiego ubezpieczenia społecznego w zakresie i na warunkach, ustalonych w niniejszym rozporządzeniu.

§ 2. 1. Rozporządzenie stosuje się do uprawnień, nabytych w zagranicznych instytucjach ubezpieczenia społecznego podczas zatrudnienia poza obecnymi granicami Polski.

2. Do świadczeń, przysługujących w myśl rozporządzenia, stosuje się przepisy polskie o ubezpieczeniu społecznym.

3. Udzielanie świadczeń ulega zawieszeniu w razie opuszczenia terytorium Polski, jeżeli umowa o ubezpieczeniu społecznym z państwem nowego zamieszkania uprawnionego nie stanowi inaczej.

§ 3. 1. Osobom, które po powrocie do Polski zostały zatrudnione, ale nie uzyskały jeszcze prawa do świadczeń na wypadek choroby i macierzyństwa, zalicza się przy ustalaniu prawa do tych świadczeń okresy ich zatrudnienia i ubezpieczenia za granicą.

2. Osobom, które pozostawały za granicą w stosunku pracy i które po powrocie do Polski nie zostały jeszcze zatrudnione oraz członkom ich rodzin przysługują świadczenia na wypadek choroby i macierzyństwa, jeżeli choroba powstała przed upływem 4 tygodni lub